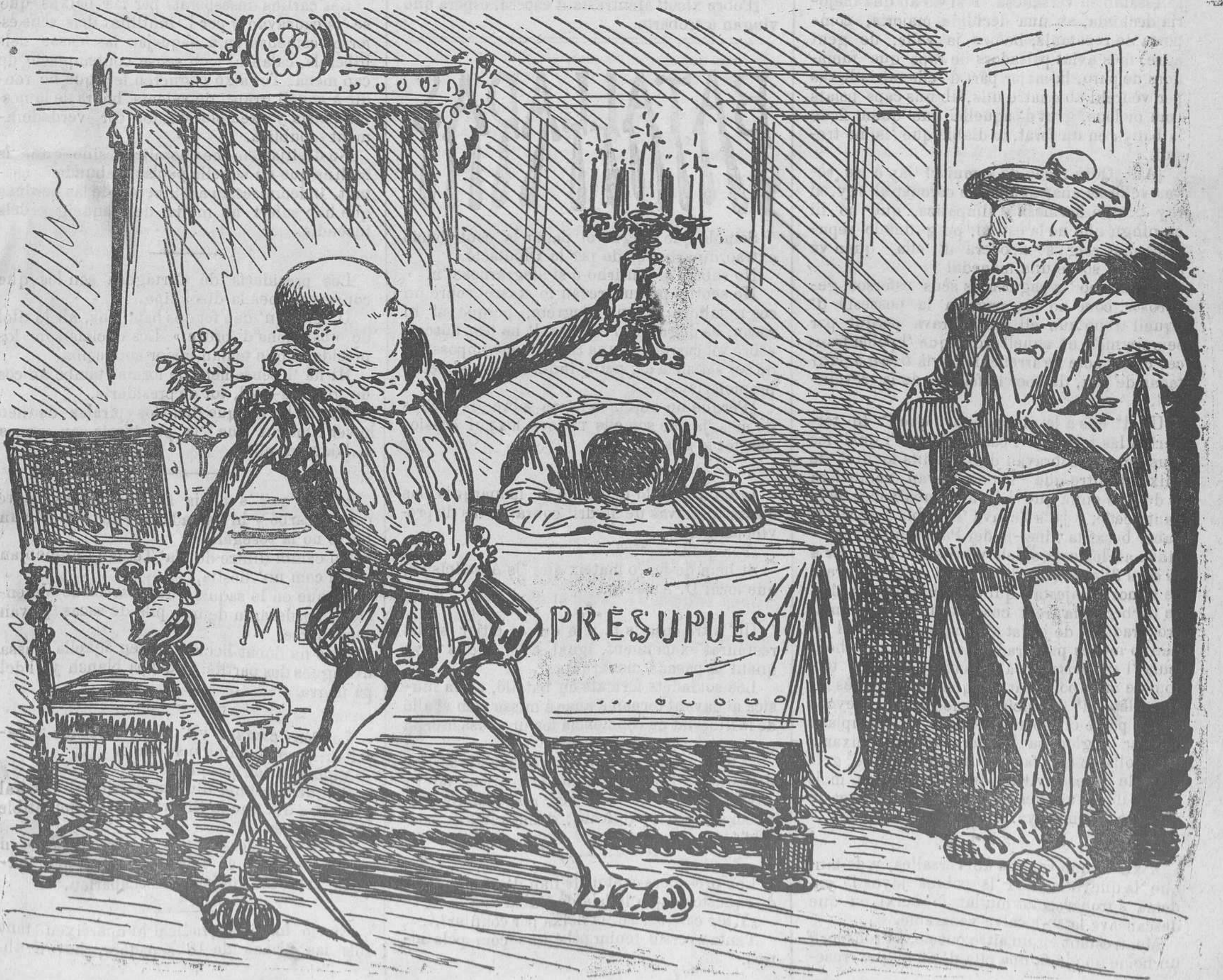

LA CAMPANA DE GRACIA

L' HOME DE PEDRA.

SOMNIS.

iu lo ditxo:

—Puesto que Leonor me niega su blanca mano, renuncio generosamente á la mano de Leonor.

Aquest es lo fondo de la carta-manifest del Niño Terso de França.—La França no 'm vol: per boca de ganso he fet concessions liberals, he promés llibertat de cultos, sistema parlamentari, una mica de llibertat de imprenta: en una paraula, á fi de que 'l cadáver del absolutisme ja corromput no empudegués l' atmósfera ab sas pestilents miasmas, he dit que destaparia l' ampolleta d' escencia democrática..... y á pesar de lo que 'm costa fer aixó, y á pesar dels disgustos que aixó 'm donaria, y á pesar de que sent lo pastor m' hauria de rebaixar, permetent que las ovellas me manessin, ningú s' ha entussiasmat, tothom tot lo mes que ha fet, ha esperat la mèva anada al trono, com diu que 'ls espanyols esperan la sortida de un toro á la plassa per veure quantas picas pendrà y quantas estocadas seràn necessarias pera deixar-lo bo y estès.

***

A la vritat lo conde de Chambord no ha sigut aquesta vegada gens *zambó*.

Y aixó que tenia de la seva part al papa, á todas las ratas de sagristia y hasta 's diu si hi tenia á tota la còrt celestial....

¡Quin desengany! La Verge de la Saleta y la mare de Dèu de Lourdes no hi han pogut fer res...

Ell bè contava ab una majoria en lo seno de l' Assamblea versallesa. Y si no ab una majoria decidida, ab una decidida majoria, composta de repatanis, homes ja vells, de gent agre, mes aviat polsadors de rapé que fumadors de puro, la major part d' ells ab ulleras per véurehi ab quatre ulls, ab uns caps pelats com melons, gent d' aquella que quan fican la banya en un forat, lo diable que 'ls ne tregui...

¡Ah! ¡Quin modo de somniar! Cap á las sevas vellesas anavan á veure coronat al rey, al rey... cara hermosa y simpática, que no hi ha ningú que no la estimi, puig fins lo republicà mes roig s' apodera d' ella, quan vá acunyada sobre una moneda!

¡Y com no 'ls pagaria 'ls seus esforços generosos, com no 'ls pagaria la possessió d' aquell trono que ell considerava perdut per sempre mes, d' aquell trono que 'l poble francés en un acte de irreflexió havia *tronat* á puntades de péu, dut per la fal-lera de la revolució!..

Un d' ells á la nit somniava que l' hi tornarian las terras y 'l castell desde 'l qual los seus besavis cobravan dels súbdits lo dret de cuixa: l' altre que 'l nombravan *xambelán*: lo de mes enllá que 'l feyan embaixador de la Santa Sede, y ja 's llepava 'ls llabis després d' haber besat la xinella del Papa: qui ja somniava ab los colors dels vestits que faria fer á la seva filla, avants d' entrar á ser cambraera de la nova majestat: qui s' adjudicava 'l títol de barber de la real cnsa: qui sent un mal procuradurot de jutjat s' imaginava que 'l farian lo menos procurador del regne... tothom tenia 'l seu bossinet á la boca, y passava tothom de molt bon grat per que 's destapés l' ampolleta d' escencia democrática, creyent que 'l poble encaparrat ab aixó y contemplant boleyar la gloriosa bandera tricolor, deixaria escorcollarse mes facilment y posarse 'ls grillons de la esclavitut, que 'l poble es molt amant de las apariencias, y ab un terrosset de sucre se l' enganya.

***

Aixís somniavan los de Versalles, y de tant que 'ls queya la baba 'ls pobres jayos l' endemá 's trobavan tot mullat lo cuixí en que descansava la seva calva venerable.

Mentrestant en un altre puesto, á Frohsderff un home que ja fá una pila d' anys que rose-

ga las engrunas de la destronada monarquía 's feya uns altres comptes.

De nit somniava també; pero no eran los seus somnis tant dolsos com los dels seus partidaris, per que si per aquestos en lo negoci de que tractavan era tot ganancia, per ell podia tornarse molt bè tot pérdua.

Una cosa l' encaparraba, y era la quietut del poble. No hi ha res que amenassi mes la tempestat que un núvol negre y espés desplegantse al horizó y avansant majestuositat fins á tapar la llum del sol.

—«Lo poble francés comprén que 'ls guetos de Versalles están cometent la mes gran de las indignitats: nombrats per votar la pau únicament tractan de restaurar la monarquía, com si una guerra civil fós menos dolorosa per una nació que una guerra contra 'ls estrangers. Ab la major insensatés y tenint engabiada al lleó popular, per las escletxas de la gabiá 'l punxan, com si volguessen que llansés un crit de fieresa, crit que seria la seva sentència de mort. Pero 'l lleó sufreix y calla, que bè sab prou que la gabiá s' obrirá y que també l' hi arribará 'l dia.

«¡Ah! un poble aixís es digne de la democracia, es digne de la llibertat, es digne mil vegadas mes que 'ls jayos de l' Assamblea, de governarse y de esser rey de sí mateix.

«Un poble aixís tindrà rahò lo dia que en lo mateix cadufalch en que 'm coronin, me talli 'l cap, com vá tallarlo al meu parent Lluís XVI, quan vá tenir rahò y forsa per tallarli.»

Y ¡cosa estranya! Un cap tallat se l' hi posava al davant desde que aclucava 'ls ulls fins que 's despertava.

Un dia digué:—¡No m' embolico! y aquell dia doná lo manifest.

—«Jo no renego de res de lo que hi dit: lo dia que França 'm vulga, aquí 'm trobará...

¡Pobre xicot! Mentrestant espera, espera que vingan á trobar-te.

BATALLARAS

Sembla que ningú vol pagar la contribució extraordinaria votada per la Diputació.

No sabem si sentirho ó si alegrárose 'n.

Ho sentim perque recau lo xasco sobre un cos republicà: nos n' alegrém, perque si hi recau, es degut á que ell se l' ha bèn buscat, sobre tot carregant una contribució impossible de ser satisfeta als petits industrials y al petits propietaris...

¡Perque no apretava la mà sobre 'ls carlins no mes, ja que son ells no mes los qui ocasionan tot lo gasto?..

Igual que en lo temps de la monarquía, las classes passivas de Madrid cobran y las de provincias no.

¡Per quin motiu?..

Si hem de fer lo mateix que 'ls Amadeistas, que torni D. Amadeo.

***

Un' altra cosa 's fá y lo qu' es pitjor s' ha restaurat exactament, igual á lo que 's feya quant la pasada monarquía.

Los soldadets formats en batalló, ab la música al davant tornan á anar á missa com si alló de la llibertat de conciencia fos una cosa escrita no mes que per gastar tinta.

¡Ah! Encare que per exterminar los carlins necesitem l' apoyo de tots los partits, no 'ns enveneném per ço ab polvos reaccionaris. Sigüem sempre republicans, demócratas y federales!

Los presoners cantonals han d' eixir un dia d' aquestos cap á la isla de Cuba.

¡Y als carlins, se 'ls deixa per confitar?..

Tanta aversió tenim pels uns com pels altres.

A igual crim, igual pena.

Dos generals francesos, perque han fet professió de fé republicana han sigut donats de baixa en l' exercit.

Aixís se practica la República en França. ¡Ay del dia en que 'l poble passi comptes!..

En tot lo Maeztrazgo los carlins no cobran mes que nou quartets, pá, ví y carn.

Si no se 'ls fessin seus sempre que poden, valdria mes ser presidari que carlí.

Los periódichs que mes escitavan al govern á que fés ordre y á que suspengués las garantías, son are los que mes se queixan de las disposiciones que 'l ministre de la Gobernación ha prés sobre l' imprenta.

¡Ah! Es que 's creyan que nosaltres no 'n sabriam fer d' ordre y are veuen que 'n sabém mes qu' ells.

Es que veuen que tothom coneix que ja no se 'ls necessita per res.

Es que están convenuts de que já han passat de moda.

Molt bè 's portaren los valents voluntaris de Mora de Ebro atacats pels carlins en número de 2 mil homes y cent caballs.

No passant de quatrecentos, se defensaren dos dias y tres nits ab un heroisme digne de la causa republicana.

Quantas vegadas los intimavan la rendició responian que no volian tractes ab assassinos.

Faltats de pistons hi hagué qui nadant atravesá l' Ebro duas vegadas, venintne bèn provehit.

Los carlins desesperats per las baixas que se 'ls causavan y per l' inutilitat dels seus esforços comensaren á saquejar las casas dels liberals, calanthi foch sense contemplació de cap mena. Tot aixó pogueren fer, que no rendir á aquell grapat de valents, honra de la nostra patria y exemple de tot cor verdaderament republicà.

No desitjariam mes nosaltres sino que 'ls carlins que en aquella població abunda bastant, indemnissin als liberals de las pérduas que han sufert ab motiu del saqueig y dels incendis.

Los presidaris de Cartagena son los que conservan mes la disciplina.

D' ells se n' han fet dos batallons, ab lo títol de «batallons d' ordre.» Los oficials son los presidaris que tenian major condemna.

Hi ha 'l pensament de formar també un cos de guardia-civil, tot de presidaris.

No hi ha res que dir: los piratas deuen haver conegut que 'ls presidaris son menos malvats qu' ells.

Lo pá que 's menja á Cartagena es negre com lo carbó y hi há cada tros de palla que un burro no la rosegaria.

En cambi dintre de «la Tetuan» lo menjan blach com un' hostia.

Es que en lo saqueig dels barcos de Valencia s' apoderaren de una pila de sacas y van espavillarse.

Aixó ha donat lloch á que en aquella plassa hi hagués dos partits: lo del pá blanch y 'l del pá negre.

Lo *Diari Espanyol* y l' *Eco d' Espanya* 's barrallan; pero de quina manera!..

Y may dirian perque?

Perque 'l primer diu que es alfonsí liberal y l' altre diu que la llibertat es incompatible ab l' Alfonso.

Si 's recordessin tots dos de convenir en que l' Espanya es incompatible ab los Borbons, aviat las qüestions s' acabarian.

En lo manifest radical hi apareixen tant sols las firmas de 18 senadors, haventhi

hagut 115. Han deixat de firmar-lo també 171 diputats del mateix color.

Aquest manifest no manifesta mes sino que 'l radicalisme es mort.
¡Magnífich testament!

Moltas son las casas de Cartagena que han sigut saquejadas.

Y está clar, los republicans que seguim al govern de Madrit no practiquem prou bè las ideas de nostre credo.

Som uns reaccionaris!...

Hi ha qui pensa treure de nou al camp de la política la candidatura del Duch de Montpensier.

Algun famélich será que haurá ja acabat las engrunas d' alguna transferencia y que are passaria ab un que altre grillet... de taronja.

REPICHHS

Diu que la dona del Terso no ha volgut que D.ª Blanca pelées...

Envejosa!..

A n' ella lo que l' hi devian coure, eran las magarrufas de 'n Miret...

En las inmediacions de Manresa, no tenint ja res mes per robar, los carlins tallan la cabellera de las donas deixantlas mes esquiladas que un quinto.

Déuhen voler fer anyadits per la dona del Terso.

¡Com que fins are no ha portat mes que castanyas!

Hi ha qui deya dias endarrera que 'l rey babcieca tractava de modificar lo seu programa en sent't lliberal, aceptant los concells de 'n Cabrera.

Ab aixó 'l pobre *Lázaro* s' imaginava captarse l' apoyo del conde de Chambord, en cas que hagués sigut rey de Franssa.

¡Liberals los carlistas!

Y, ¡donchs que haurian treballat pèl dimoni los rectors que fins are han apoyat la causa absolutista?

Ah! N' hi hauria per tirar la teula al foch.

En lo saqueig de Caspe los carlins no varen perdonar res.

En las iglesias s' apoderaren de imatjes, candeleros, gerros, y demés que 'ls vingué á má.

Ja 'u veuhen si son devots, que hasta roban sant-cristos y mares de Dèus!..

Dos castells de Cartagena están renyits entre sí.

Aquest afany d' autonomia 'ls perdrá ¡pobrets!

Los carlins esperan ab ánsia la vinguda de un empréstit que aseguran haver contractat á Filipinas.

A Filipinas en últim cas lo que hi poden haver contractat son los calabossos de un presi.

A consecuencia de l' acció de Prades ha mort lo cabecilla *Bascas*....

Y que no hi ha valgut pas lo vinagre.

En Contreras porta brusa.
¡Brusa y mantellina!..

LLETRETA.

Que á un desertor presonè
Li donguin un cástich fort
Molts cops condemnantlo á mort
Per desertar, *está be*.

Pero que si es general
Lo qui deserti, ó tinent,
L' agafin y a n' al moment
L' indultin, *está molt mal*.

Mes jo que una cega fé
Tinch ab lo gran Castelar,
Crech que á tot qui es militar
Igualara. *Fará bé*.

Y encare algun federal
D' aquets que 'n son sols de nom
Criticarà á n' aquest hom
Que 'ns ha salvat. *Fará mal*.

JOAN RAPECH.

Lo ministre d' Hisenda de Cartagena es un tal Maculé, ataconador de Murcia.

Que vegi donchs si la sabata de la insurrecció cantonalista te cura.

En Loma ha tornat á donar pallissa á n' als corlins.

Malomaloma!omalo!... Deuhen exclamar cada vegada que 'l veuhen.

Lo manifest dels neo-republicans ha tingut la gracia de no agradar á ningú.

Ha sigut en definitiva un bunyol que se 'ls ha enganxat á la paella.

Are que á Cartagena no tenen cap esperansa de sostenirse, comensan á barallarse ells ab ells.

En Bárcia, en Contreras, en Galvez, en Pernas, los presidaris, los soldats, los voluntaris, l' un vol escanyá al altre y tots frisan per devorarse.

Aquest es lo final de tots los dramas de taberna.

Se comensa per menjar bunyols y beure un trago, y la cosa s' acaba sempre á ganivetada seca.

Deya un carlí:—Jo no sè: ja 'm carregan aquests lliberalots Sempre están ab la mateixa. Que 'l partit carlí es aixó: qu' es alló: fins nos diuhen *enemigos de las luces*.

«¡*Enemichs de la llum!* Nosaltres, que per incendiar hem gastat mes petróleo, que no 'n produheixen los Estats-Units. Jo crech que 'ns perdém per massa amichs de la llum.

En l' acte d' entrar en caixa un jove pretenia passar per inútil.

Lo feren penetrar en lo quarto de la visura y després de despullat, l' hi preguntaren:

—«De quina enfermedad se dol vosté?

—Ay! Jo tinch la pena, si camino massa, de cansarme.

—Ah! aixó ray, l' hi digué un dels metjes: lo farém de caballería.

En casa del' ajudant de 'n Prim que 's diu Moya que vá morir á Cartagena s' hi van trobar sis arrobas de plata.

Tot aixó era fruyt del *ripium rapium*.

A un jutje que sortia de l' Iglesia del Pi varen ferli 'l rellotje fonedís.

Véus'aquí un lladre mes lleuger que un jutje.

En Baldrich ha arribat de París.
Mr. Bialó se porte bien.

Lo Ton de la Grosa ha fusellat davant de las portas del cementiri de Moyá á un lladre conegut per *Vermell de Centellas*.

Y á n' ell ¡qui 'l fusella?..

Á D. CÁRLOS DE BORBON Y DE ESTE.

La ploma agafo per dirte cosas que poden darte enuig y fatich; ¡jútalas totas, son profitosas: com ditas prenlas d' un bon amich.

Mes, ara penso, y es molta mengüa per tú, que darnos vols santa lley, que d' eixa terra no sabs la lengüa... ¡y sens enténdrens vols sernos rey?

Retorna, Carlos, sens perdre estona al lloch hont guardas tos plers sencills, y allí no envejis altre corona que amor d' esposa y amor de fills.

Ditxós pots viurer en altre terra; ditxós pots viurer en ton palau; si aixís pot serne, ¡perque ab la guerra, de nostra casa rotas la pau?

¡No vols á Espanya rica y ditxosa? ¡perqué la insultas y li dons greu?

¡No sabs que sentli ta lley odiosa va un jorn llansarte del costat seu?

¡Perqué sabentho en sa casa tornas, y destruheixes sa grata sort?

¡Perqué estimantla, son pas trastornas y en lloch de ditxa li donas mort?

¡No vols que alegre ta esposa 't miri traquil gosantne l' amor del cel?

¡No vols, vejentne tos fills, s' inspiri ton cor, llasantne del pit la mel?

Donchs, si ho desitxas, si 't semblan gratas de la familia las afeccions,

¡perqué ab empresas vilis é insensatas dels altres robas las il-lusions?

Tots aquets homens que al foch se tiran despreciantne, per tú 'ls perills,

com tú desitjan, com tú suspiran, com tú amor senten y tenen fills.

Y si una bala son cor traspassa venjansa crida, y son fill aymat tal deute paga, sens tardar massa, y al crim se llansa fentse malvat.

D' eixa manera continua guerra al mon ne causan las vostras lleys; que may pau santa hi haurá en la terra, mentres en ella governin reys.

¡Y tú vols serho! ¡Y ab gust retornas per sobre runas de lo que fou!

¡Y tú vols serho! ¡Y á Espanya tornas y l' amenassas ab lo teu jou!

¡Ay pobre Carlos! Ta idea olvida ja no es Espanya per los tirans:

¡Espanya es lliure! ¡que encare vida per ella tenen sos fills gegatns.

Pus sol^s hi haji un decendent noble per sa hidalguía, carinyo y lley, será en Espanya la lley del poble, de sos destinos llegitim rey.

Jo sols desitjo, per tanta vida com sacrificas á tos intents

que Deu te envihi, sens mentida, un' hora al dia remordiments!

SIMON ALSINA Y CLÓS.

CANTARELLAS.

Ja han marxat tots los inglesos, s' enten los qu' eran al port: Desde avuy ja están en vaga casa gran y carretó.

Dius que si á la guerra vaig, diga als sants forsa oracions: fá carlí y jo sols me cuido del fusell y municions.

F.

Per ser ton marit, nineta, daria cent unsas d' or: en cambi per un carlista ne daria cent de plom.

Si has tingut may quatre quartos,
no 'ls has guardat casi may:
en cambi també 'n tinch quatre,
y en ma vida 'ls he gastat.
B.

Tocas molt rebé lo piano
y cantas lo mes diví:
mes per mí 'l que millor cantas
nena, es lo goig de Sant Prim.

Ay créume noy, per la Llússia
me 'n aniria á Marsella,
á París, Londres... á Prusia...
Pero ¡ey! tot per fugir d' ella!
V.

Com tu sabs bè no m' agrada
lo ficarme may ab ré,
no vull ab tú comprométre 'm
puig miras contra 'l govern.

Un dia pujant al tren
te vejí las pantorrillas:
altre cop si vols m' engresqui
de primé múdat las mitjas.
J. P.

CUENTOS

Hi havia un catalá molt embustero, tant embustero que las mentidas se n' hi anavan sense ni sisquera adonársen. Se podia bèn dir que l' hi relliscavan dels llabis.

Aixó l' hi donava molta pena, tanta que tenia dit al seu criat que quan ne digués una de massa grossa l' hi estirés la levita per advertir-lo.

Un dia reunit ab varios amichs y parlant d' edificis digué:

—A Catalunya hi ha un temple que té cent mil varas de llargada.

Lo seu criat l' hi estirà la levita incontinent, mentres los altres plens de curiositat l' hi demanavan:

¿Y d' amplada quan té?..

—D' amplada?... Un través de dit.

Un aficionat als toros féu de *picadó* en una corrida. Ab una mica més paga ab la vida la seva afició.

Quan lo treyan de dessota la panxa del cavall, groch com la cera, esclamá:

—Vaja: ja 'u veig; soch un *picadó* que ni per rentar serveixo.

Un jove molt tronera que en una casa de joch havia perdut una quantitat bastant considerable entra en un café.

Tot capficat s' asséu á la taula.

Lo mosso que ja l' coneixia, corra, aixuga 'l mármol y l' hi pregunta:

—¿Qué vol pendre?..

Lo jove l' hi respon:

—Una determinació molt seria.

Corra en Mirét per la montanya, ab los canons que vá poder pendre al desgraciat Cabri-nety.

Un dels seus ajudants l' hi diu:

—D. Martí: l' enemich s' acosta: allá á la plana se 'l véu.

—¿Se 'l véu?

—Si senyor.

—Y dorchs que se l' hi dispari una canonada.

—¿Una canonada? No crech que hi arribi.

—En aquest cas, que se n' hi disparin dugas: á veure si hi arribarán!

Un conegut meu va rebre una vegada una carta del seu oncle en la qual l' hi notificava

que arribaria dintre de poche dias, esplicantli ademès que l' anès á rebre.

Era molt gandul, y 'l dia d' anarlo á rebre entre girada y girada en lo llit, l' hi vá passar l' hora, no llevantse fins á las dotze, tal com ho tenia per costum.

Al veure al seu oncle á la tarde, per tota satisfacció l' hi digué:

—Miri: aquella carta en la qual me deya que l' anès á rebre, no l' hi rebuda.

EPICRAMAS

Sab tocá ab gran perfecció
lo violista Martí;
pero segons ma opinió,
molt millor que lo violí
sab tocarne lo violó.

D. M.

Si de llibertat gosés
deya en Pau ¡quina alegria!
—¿Quina llibertat voldria?
—Llibertarme de l' Agnés.

A. F. O.

—¿No t' agrada veure 'l ví?
deya un catalá á un inglés
—Prou m' agrada; mes te juro
que 'l beure 'l m' agrada més.

J. R.

Un digué al seu acreedor:
—L' hi enviaré una lletra,
y al cap de cinch ó sis dias
l' hi enviá una R impresa.

P.

Ahi al aula no va anar
lo fill de un mestre couré,
y jugant en lo billar
tot lo dia va passar
ab companys dins de un café.

Fent aixís lo temps malbé
los vaig dir cremat—¡Pabanas!
y ell tranquil me respongué:
—Faig l' ofici ab que 'ns manté
lo meu pare: *faig campanas*.

V. DE LA G.

—Me sembla que ballarás
digué en Diego á la Consuelo
—¿Y ballaren!..

—Té rahó

si tots dos eran boleros.

A. F. O.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas que podrán anar los ciutadans Bertoldino, Margarideta Pallariu de Figueras, Diopa, Un músich de Vilafant, Noy petit de can Plá Ocata, Avi de 'n Ninus, Joan Rafec, Mirapeix, Tita Gallus y Joan de l' esca.

Y n' han remés que no podrán anarhi per ser fluixas ó bè mal compostas y versificadas ó per altres defectes per l' is-tíl los ciutadans Bróquil, Simón de l' orni, Una noya que encare no ha obert los ulls, Fullaraca y Grepia, Avi vell, Punyadas, Deixeble de Terpsicore, Un pipaire, Capellá cessant, J. C., Somnia truytas, Tres Talentarrus, Pallofa, Un tal Japestas, Samalidroch, Reipiupi, F. Gior, Tap de barral, Cómich d' Horta, Un Masnouense, Un federal de Santa Coloma de Queralt y Anton Pallús.

Ciudadá Magriscolis. Lo que 'ns envia no fá per nosaltres. —Antropófago. Y lo de vosté tampoch. —Xarau. Lo que 'ns envia té molt poca gracia. —Bulldog. Idem, idem. —Mascarabi. Malanguanyada dita per lo que 'ns ha escrit. —Kric. Encare que millor versificat lo que 'ns remet té la gracia de aquell aucell que l' hi diuhen bou. —Tita-gallus. Idem, idem. —Joan de l' esca. Home no 's desesperi, que á tot l' hi vé 'l seu dia; mes amunt se l' hi contesta per lo referent á las xaradas; en quan als epigramas no podem dirli avuy lo mateix. —Capellá cessant. Lo de vosté no serveix. —J. C. Y lo de vosté tampoch. —Avi vell. Insertarém alguna cosa de lo seu. —C. M. Y de lo seu també. —A. F. O. Diriam mentida sino l' hi diguéssem lo mateix. —Un cadiraire. Y lo mateix á vosté. —Un vagamundo. Idem, idem. Boixompifaig. Vaja vosté també gestá content? —Gestus. Idem de lienzo. —Papanatas. Lo que 'ns remet está bé. —Joan Rafec. Los epigramas bè: la poesia la trobém molt poch original en la seva forma. —Mirapeix. Alguna coseta s' aprofitará. —F. Gior y Ll. Idem.

idem.—Punyadas. Lo quentet está bastant bé.—S. Alsina. Per mor de Déu no s' enfilen... ¡hi ha ningú dels qui 'ns escriuen que puga estar mes content que voste?.. Respecte á la poesia en aquest número haurá vist una eloquent resposta.—Joan Liimena. En prosa podrán anar los versos que 'ns remet. —Cap vermell. Idem, idem.—Faló. Está bé; encare que, francament ho sentim.—Guit, got, gut. La seva poesia es di fusa y confosa; no fá per nosaltres.—Carnicer de Vilanova. En cap redacció s' torna l' original una vegada enviat; es una costum que no s' ha de rompre per vosté.—F. Serra. Los seus versos son bastant foscos: l' idea no 's compren prou bé.—Un inglés del portús. Vaja no 's queixi, que es lo millor favor que podiam ferli posar en prosa 'l seu preten-gut soneto.—Un adrogué de Sitjes. Lo seu epigrama enclou un pensament á mes de vell, massa gras.—F. M. En prosa está bé 'l seu epigrama: l' idea sempre subsisteix—

SOLUCIÓ

á las dos xaradas y á la endavinalla del número anterior.

Si aquí á Es-pa-ña com en Lo-ma
n' hi hagués tant sols un grapat,
fá temps que tots los carlistas
ja foran dintre del SACH.

P. K.

Han endavinat totas tres solucions los ciutadans Samalidroch, Deixamensendre, Un cómich, d' Horta, Francisco Serena, Tiana de Cala Motas, Noy petit de ca 'n Ocata, Avi de 'n Ninus, Pericot, Un dallonsas, Oscar y Amanda, J. M. F.. Un que viu entre Totsants y Manresa, Tres Talentarrus, Los dinenistas de Tarragona, La noya de Ca 'n Pasqual, Citllué, etc. etc, Joan Rafec, Un vagamundo, Un Masnouense, y Un saca-muelas.

Han endavinat las 1.ª y 2.ª los ciutadans Un bull-doch, Macarrabi, Un adroguer de Sitjes, Pé de la galta, Pepet del Rampano, L' esguerrat de 'n Brossa, Un somnia truytas, Josep bó, Un fusté enamorat, Una bata, Joan de la Pepilla, Societat de l' anxova, Frascuelo de las betas y fils, Príncep Fabas, Titagallos, Un qu' esta costipat, Un Tarrassench enamorat, Bric, Un federal de Santa Coloma de Queralt, Joan de l' esca, Boixompifaig, Gestus, Papanatas, y F. M.

Y la 2.ª no mes l' ha endavinada Anton Pallús.

XARADA

I.

Ma prima tothom lo sent
pero crech que ningú 'l véu:
ma segona es aliment
que s' usa per tot arreu.

Sol tenir dos ab primera
lo tot d' aquesta xarada:
pensa lector, que ab espera
prou l' haurás endevinada!..

MIRAPEIX.

II.

Lo meu tot s' estava un dia
segona, tercera y quarta,
quant prima, dos y tercera
que un senyor que per 'llí passa
se segona y tersa promte
y sens dir hu y aixo estranya;
que es cosa tres repetida
entendre 's dos ab tal manya,
li feu l' ullet y d' allí
van tombar la cantonada
y... no se ahont varen anar
que ser curios no m' agrada.

PAPÉT CUTILLAIRE.

ENDAVINALLA.

No so bestia ni persona
y tinch pell y tinch cabell:
jó 't fas esser jove y vell
guapo, lleij, noy, home ó dona
Valch un' unsa, un' unsa d' or
y encare que no 'm creguén
lo rébrem molts cops sab gréu...
¿no m' endevinas lector?..

GESTUS.

(Las soluciones en lo próxim número.)

Imp. de la V y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor, Rambla, 20.